

Divertissement vid högvälb. fru
landshöfdingskan M.E.
Lilljehorns återkomst...

Ekelund, Peter Petersson,

1700-1829 81 Fa Br.

EKELUND P.P.

DIVERTISSEMENT

1789

EKELUND, P. F.

EX. A

Vite. V.

Drum

(Per)

1700-1829

DIVERTISSEMENT

VID

HÖGVÅLB, FRU LANDSHÖFDINGSKAN

M. E. LILLJEHORN'S

ÅTERKOMST TIL WENERSBORG,

EFTER 2 MÅNADERS FRÅNVARO,

UNDER DANSKA GARNIZONS - TIDEN,

DEN 30 NOV. 1788.

GÖTHEBORG,

TRYCKT OCH UPLAGT AF LARS WAHLSTRÖM, 1789.

At Dygden belgen Er! men glömmen ej Behagen,
Och deras blomster tagen,
At pryda hennes bild.

CREUTZ's Ode til Sång-Gudinnorna,

EDERS NÅD!

Sök ej på dessa blad,
Den Skaldekonst, som tjuftar och förnöjer,
Som Snillels styrka våldsam höjer;
En känsla, vörtnadsfull och glad,
Sitt utbrott mera enkelt röjer,
Och hjertat fylls i hvarje rad.

At tälka EDERT lof - - och alt hvad själen känner,
Af glädje, nit och tacksamhet,
Det var en ålskad skyldighet,
Som anförtroddes mig af några valda vänner,
Och den jag ömt värdera vet,
Här borde Snickrets irrsken vika,
Och oklädd Sanning visa sig;
Här åskades en Tåk, som med Dem tänkte lika,
Och valet stadnade på mig.
Min Åra skal det äfven blifva,
Min önskan, denna glada Dag,
At vinna EDER NÅDS behag,
För detta vörtnads prof min Skaldmö vågat gifva.

P. P. EKELUND.

PERSONERNE.

MIRTA, en hederlig och rik Borgare-Enka.

DAURA, } gift med PALEMON.

och
CLIMENE, } förlofvad med SALGAR.

Des Döttrar.

PALEMON, en ung Civil Ämbetsman.

SALGAR, en ung Adelsman, nyligen hemkommen från Finland.

Theatern är uti Mirtas hus, der flera Vänner finnas samlade.

(MIRTA, såsom gammal och Mor, emottager sina Barn, med en stilla och imponerande glädje. DAURA och PALEMON synas aldeles förtjuste, at återse hvarandra. CLIMENE är kall och glad, och SALGAR i samma mon nedslagen och bekymrad.)

MIRTA.

Hvad Glädje, mina Barn! at Eder återse,
På denna Dag, bland dessa Vänner?
Ej Lyckans hela gunst kan större fågnad ge,
Än den mit bröst på denna stunden känner!
Vi länge varit skingrade
Ofs krigets faror skrämt - vi båfvade - vi flydde -
Vi ofs med tusen spöken brydde,
Och räddes alt, som kunde ske.
Välkomne då, i dag, tillbaka!
Välkomne, mina Barn, uti Er Moders famn!
Så efter storm, man skyndar lugnet smaka,
Uti en stilla hamn.

DAURA.

Min Mor! hur skal jag kunna måla,
Hvad hjertat dessa veckor kändt?
Jag saknade Ert mod, at Ödets hårdhet tåla,
Och båfvar än för hvad som händt.

Ni

Ni mins den grymma natt, då Trumman gjorde
larm —

Jag fognat på PALEMONS arm,
Och, fånkt i hvilans lugn, jag blott om nöjen
drömde - - -

Men ack! — af fasans ljud — jag hastigt väck-
tes opp - - -

En ilning genom blodet lopp - - -
Och, i min Makas famn, jag mig med fruktan
gömde.

Der, för en stund, jag alla faror glömde - - -

Der, qvicknade mit döda hopp - - -

Men ack — blott för en stund — snart rycket
til ofs hinner,

Som hotar ofs med eld och svård;
Den icke råds, när alt hos Grannen brinner,
År i sit hus ej skonsmål vård.

Jag ur PALEMONS famn mig ryckte —
Mit spåda Barn jag opp ur vaggan tog;
Det menlåft åt min rådsla log,
Då til mit bröst jag, darrande, det tryckte.
Jag glömde bort mig sjelf — och alt hvad Lyc-
kan ger,

Jag som et lån var nögd at återlämna - - -
Men Man och Barn - - at skiljas ifrån Er,
Det offeret kostade mig me,

Ån alt hvad svårt, man annars kunde nämna.

PALEMON.

Min DAURA! stilla Dig — jag ber - - -

Glöm dessa fasans mörka stunder;

Af Himlens nåd är det et under,

Som denna dagen med oss sker.

Du känner Din PALEMONS hjerta,

Hur det är brinnande och ömt;

Och deraf har Du såkert dömt,

Til all min saknad, all min smärta.

Ej Krigets faror, Ovåns hot,

Min själ til veklig fruktan väckte;

Alt tog jag oförsagd emot,

Din oro ensamt mig förskräckte.

Min DAURA — Du nog känner mig,

Hur jag är van at tårar spara;

Men — de ur ögat trångde sig,

Vid minsta skymten af Din fara.

I ovifsheten om Dit väl,

Har jag mit lugn, min glädje saknat;

Den har dock nu, uti min själ,

Då jag Dig ser, å nyo vaknat.

til MIRTA.

Och Ni, Min Mor! som DAURAS hand mig gedd,

Och til Ert bröst, i dag, fått henne trycka;

Ni har min ömma saknad sedt,

Och delar nu min hela lycka.

til

til SALGAR.

Och Du — min första Ungdoms Vän!
 Du SALGAR! som min vänskap vunnit;
 PALEMONS ljufva fällhet känn,
 Då han sin Maka återfunnit.
 Men hvad! — Du suckar djupt — skal glädjen
 icke än,
 I Dina ömma ögon blicka?
 CLIMENE Du i dag ju fer - - -
 Och en få tack, och älskad Flicka,
 Dit hjerta lugn ej återger?

SALGAR.

Ack Nej — PALEMON, Nej! — hon älskar mig
 ej mer.
 Du vet hur ömt mit hjerta lågat;
 CLIMENE all min tanke var;
 Och när til segrens fält jag tågat,
 Jag hennes Bild på bröstet bar.
 När Krigets faror alla fånkte
 I fruktan och förskräckelse;
 Hvar på sin egen räddning tänkte,
 Jag för CLIMENE båfvade.
 Och Nu — jag hennes hårdhet rörer —
 Nu — Ack! hon gjort et annat val;
 Min trohet hon med köld belöner,
 Och rörs ej mera af mit qual.

CLIMENE.

Nej — SALGAR, nej! jag fåras af Dit tal.

Din klagan, den jag väntat höra,

I mit beslut ej ändring gör;

CLIMENE styrka har at göra,

Ej hvad hon vil, men hvad hon bör.

til MIRTA.

För Er, Min Mor, jag icke dölja vågar,

Den strid, som i mit inre är;

Mit hjerta ömt för SALGAR lågar,

Men ännu mer — för Åran aktning bär.

Man sagt mig, at det Stånd, som borde tappert
flydda

Monarchens Thron och Torparns hydda,

Från lömska Grannars våld och svek;

Som alltid anfedt för en åra,

At fegerrika Lagrar skåra,

Uti en blodig Bardalek;

Man sagt, bland *dem*, at *några vissa* finnas,

Som åra, ed och pligt ej minnas - - -

Af detta Stånd ock SALGAR är - - -

Min Mor! vid Edert lif jag svär,

At om ock SALGAR flydt — Om han har vägrat lyda,

Skal mirten, af min hand, ej någon hjäffa pryda,

Som icke vore Lagren vård - - -

SAL-

SALGAR.

Hvem jag! — Jag skulle fly! — Jag skulle vå-
grat strida - - -

För Fosterlandets skull — bredvid min Konungs
fida - - -

Jag! vara Trolös — Feg! — Jag spara detta svärd!

CLIMENE nej! — Vid Er jag vågar svärja,

Förr skulle all min blod — här — dessa tiljor fårja,

Och själen känna alt, hvad döden plågsamt har - -

Ja! äfven Dig — jag håldre ville mista,

Än jag i trohet ville brista,

Mot Fosterlandets *Kung* och *Far*.

til MIRTA.

Til Er, Min Fru, hvars Son jag önskat blifva,

Til Eder dom jag vådja tör.

Ni kände ju min *Far* — Jag honom likna bör,

Och vil ej någon fläck åt detta namnet gifva.

Han var en värdig *Riddersman*,

För *Kung* och *Folk* hans hjerta brann,

Mot våld och svek han alltid ifra hördes;

Och ännu på dets ålders höft,

Jag, af hans blickar, af hans röst,

Til *Mannamod* och *trohet* rördes.

til CLIMENE.

Och jag! — CLIMENE, nej! — jag kan ej trolös bli,

Jag kan ej Årans *Lagar* kränka.

Råds då ej Eder hand åt SALGARS ömhet skänka,

Han är från brott och feghet fri.

til

til MIRTA.
 Min Fru! nämna mig för *Son* — Min lycka Ni bereder.
 Blif min — Ni är CLIMENES Mor.

PALEMON.
 Min Mor! Ack! tvifla ej på SALGARs rena heder!
 Han är MinVän, — Låt honom bli min Bror!

DAURA.
 Så äfven jag en förbön vågar fälla,
 Min Systers tänkefätt min hulda Moder vet.

MIRTA.
 Alt, mina Barn, Alt kunde icke gälla,
 Om SALGAR brottfelig fans til minsta trolöshet.
 Men nu — CLIMENE kom! — råds ej i mig at finna
 En strång och omild Domare:
 Dit hjerta frihet har, at ömt för SALGAR briinna,
 Kom då, mit Barn, at honom handen ge.
 Han är den vörd — och vet at den värdera,

CLIMENE.
 til MIRTA.
 Min Mor! för mig ej fordras mera,
 At des förtjenst fullkomligt se.
 til SALGAR.
 Och SALGAR! om min hand kan Dig få lycklig göra,
 Som Du upriktigt älskad är,
 Dit hjerta icke mer begär,
 Och ingen ting skal denna fällhet störa.

MIR-

MIRTA.

til SALGAR.

Men—Glöm dock ej Din pligt i Nöjets lugna hamn;
 Din *Kung*, Dit *Fosterland* kan än Din tjenst be-
 höfva - - -
 Gå — Fast Du skulle mig bedröfva - - -
 Lyd — Slit Dig ur Din Makas famn - - -
 Och då Du ärft en Hjertes namn,
 Vet, at på Årans våg bör Vällust Dig ej söfva.

CHORUS.

Vänner! då i nöd och fara,
 Alla ropat: Vi förgås;
 GUSTAF kom, at oss försvara,
 Och Dets Vishet frälste oss.
 Skulle då vårt hjerta glömma
 Fosterlandets *Kung* och *Far*?
 Nej — Hans mildhet vi berömma,
 Då Hans mod vår undran har.

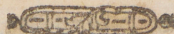
Riddersmannens största åra,
 År at lyda GUSTAFS bud;
Lydnad mot sin *Konung* bära,
 År *Prelatens* bästa skrud;
Borgarns nit, at GUSTAF dyrka,
 Honom vård vår aktning gör;
 Vid sin Plog, som i sin Kyrka,
 Bonden GUSTAF älska bör.

Låt

Låt då alla våra lekar,
 Til vår *Konungs* åra ske!
 Nöjets glam Han ofs ej nekar;
Fridens lugn vil Han ofs ge.
 Mätte segren GUSTAF följa!
Ondskan, trotlande Hans arm,
 Skal fig då i mörkret dölja,
Agget dö af blygd och harm.

MIRTA:

Ån, mina Barn, vår glädje tilväxt vinner,
 Den ännu flera ämnen har. - - -
 En *Fru* — som allmänt saknad var,
 I dag vårt öga återfinner.
 Dets höga Stånd — Dets ädla Börd —
 Af detta alt til högmod ej förförd,
 Förfmår Hon ej, at våra Samqväm pryda;
 Hon lifvar våra glada Lag,
 Och ser med *nåd* och med *behag*,
 Då vi med redlig nit vår ömma vördnad tyda.
 En *Skyddarinna* för vår *Stad*,
Välgörande och *mild* och *glad*,
 Af sjelfva Ullingen välsignad,
 Som uppå jåmmerns bädd, som uti nödens drägt,
 Var under armods bördan dignad,
 Men blef af Hennes hand til lif och glädje väckt.
 Se'n

Se'n — huru Hon som *Mor*, med foglighet och styrka,

Har bildat sina *Barn* til *Dygd* och *Mänsklighet*;

Mot *Gud* och *Kung* at Deras pligter yrka,

Hon anser för sin ro, sin största skyldighet.

Se'n — huru Hon, som *ljufsta Maka*,

Bereder fällhet åt sin *Man*;

At dubbelt *sjelf* den *vällust* smaka,

Som *Hon* med *Honom* dela kan - - -

PALEMON,

Men — hvilken glädje! at ock *Han*,

Vår *ålskansvärde Styresman*,

Får våra *känslors* utbrott höra;

Vår *vårdnad* skal *Hans* *hjerter* röra,

Vår *glädje* och vår *tacksamhet*,

Skal *Honom* beredvillig göra,

At öka, med *sin nåd*, vår *Dags Högtidlighet*.

CHORUS.

Denna *Dag* skal firad blifva,

Som en *Högtid* i vår *Stad*;

Nöjets Nectar *fjälens* lifva,

Känslan vara öm och glad.

Vårdnad skal i *hjerter* brinna,

Mot en *ålskad Höfdinge*;

Och vår *høga Skyddarinna*

Altid sig beundrad se.

DAU.

DAURA.

Och vår höga Skyddarinna
Skal sig alltid älskad se.

CLIMENE.

Och vår höga Skyddarinna
Skal vår ömma aktning se.

CHORUS.

Vördnad skal i hjertat brinna
Mot en älskad Höfdinge;
Och vår höga Skyddarinna
Alltid sig beundrad se.

12

DAURA

Och vi hörs skildern
Skal sig altid blifva

CLEMENTE

Och vi hörs skildern
Skal vi om en skening

CHORUS

Vörband skal i hjerta bänna

Men en allid i hörs

Och vi hörs skildern

Allid sig beband

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

